

*Visoms pavargusioms motinoms.
Žaviuosi jums.*

1

Vinterė

— Niekaip nesuvokiu, kodėl pajutai poreikį dirbti toje mažoje nutriušusioje kaimo ligoninėje.

Seniau laikiau Robą maloniu vyruku.

Dabar jau žinau tiesą.

— Na, Robertai, — tingiai kreipiuosi visu vardu, žinodama, kad tai jį suerzins, ir į perpildytą lagaminą kišu paskutinį megztinį. — Nesu tikra, ar supranti, bet kaimuose taip pat gyvena žmonės — tikri gyvi žmonės, — kuriems reikalinga medicinos pagalba.

Pati nesuprantu, kodėl vienai pamainai pakuojuosi tiek daug daiktų. Dirbdama Česnat Springso ligoninės Skubiosios pagalbos skyriuje vilkiu medicininę aprangą, vakarais viešbutyje — tampres.

— Ačiū už patikslinimą, Vintere.

Robo balsas toks kandus, kad kai kuriuos žmones priverstų krūptelėti. Tik ne mane. Tamsi mano dalelė be galo didžiuojasi talentu vyrą suerzinti. Lūpos virpa man mėginant sutramdyti patenkintą šypsnį.

— Bet kodėl būtent ta ligoninė? Kodėl Česnat Springsas? Vis išvažiuoji ten net man nepranešusi. Kai geriau pagalvoju... — Pasirėmęs į mano kambario durų staktą, Robas dramatiškai pasikaso smakrą. — Apskritai neatsiklausei mano nuomonės, ar norėčiau, kad žmona dirbtų tokį darbą. Juk šis pasirinkimas nebuvo protingas karjeros žingsnis.

Kaskart, kai jis pradeda verkšlenti kaip vaikas, susimąstau, kas jame galėjo patraukti.

Pati nežinau, kada ta duobutė smakre pradėjo atrodyti atgrasi. Tačiau būtent taip yra. Dėl šone perskirtų plaukų bangelės, nejudančios net vėjyje, Robas man atrodydavo prisižiūrintis, mandagus.

Dabar atrodo dirbtinas.

Toks buvo ir mano gyvenimas su juo.

Esu kone įsitikinusi — plaukus taip suguldo tik todėl, kad yra pernelyg pasipūtęs prisipažinti, jog plinka.

Be to, niekas taip pat puikiai nesunaikina vyriško patrauklumo, kaip skundai dėl moters noro savarankiškai susikurti karjerą. Beveik tas pats, kaip treptelėti koja ir išlėkti iš kambario tarsi šovinistui vaikiščiui.

Suimu užtrauktuką ir per jėgą segu išsipūtusį lagaminą.

— Juokinga, — pradedu stengdamasi, kad balsas išliktų šaltas, ramus. — Kone galėtum pagalvoti... kad esi paskutinis žmogus žemėje, su kuriuo tarčiausi dėl gyvenimo pasirinkimų.

Iš susierzinimo atsidususi pagaliau užsegu užtrauktuką ir nuleidusi žvilgsnį į prikrautą lagaminą rankomis įsisprendžiu į klubus, leidžiu lūpose šmėkstelėti patenkintai šypsenelei.

— Ką, po velnių, tai turėtų reikšti, Vintere?

Kai kiekvieno sakinio pabaigoje priduria mano vardą, atrodo, kad mėgina išbarti.

Tegu žinosi. Nesileisiu barama.

Robui pasisekė — jis nežino, ko iš jaunos moters pareikalauja darbas medicinos sistemoje. Jei nusileisčiau silpniems Robo tipo vyrams, neturėčiau nė menkausio šanso.

Karjera — vienintelis dalykas, priklausantis vien tik man. Tad Robas gali eiti velniop.

Apvertusi ranką apžiūrinėju apleistus nagus, mėginu apsiimesti nuobodžiaujanti. Svarstydamą, ar pavyktų Česnat Springse rasti gerą saloną pasidaryti manikiūrą, atsakau:

— Neapsimesk kvailiu. Dar pridėkim verkšlenimą, ir išeis labai prastas derinys.

Nejučia suabejoju, kodėl iki šiol esu ištekėjusi. Žinau, kodėl anksčiau maniausi iškęsianti bet ką. Tačiau dabar? Dabar reikia susiimti ir padaryti, kas būtina. Žvilgteliu žemyn į lagaminą, prikrautą taip, lyg iškeliaučiau labai ilgam laikui, ir susimąstau, gal mano pašamonė žino šį tą, ko dar nesuvokiu pati.

Galbūt ta kalė treptelės koja ir visiems laikams mane iš čia išvaduos.

Nesipriešinėčiau.

— Žiūrėk, kokių tonu su manimi bendrauji, — rėžia Robas.

Prisimerkusi žvelgiu į nagų odeles ir mėginu sutramdyti viduje sukilusį įsiūtį. Po lediniu paviršiumi kunkuliuoja svilnanti lava, tik ir laukianti, kol galės išsiveržti.

Tačiau jau daug metų ją tramdau. Neketinu pratrūkti dėl daktaro Robo Valentino.

Jis nevertas mano energijos.

Nukreipiu žvilgsnį į jį, stovintį kitapus kambario. Mano kambario — kai užtikrintai pareiškiau, kad nebemiegosiu su juo vienoje lovoje, Robas išsiuntė mane į svečių kambarį, o ne išsikraustė pats. Tikras džentelmenas.

O juk kaltas buvo jis.

Dėl jo atsidūrėme, kur dabar esame.

Blogiausia, kad kadaise jį mylėjau. Jis priklausė tik man. Saugus prieglobstis po vaikystės, primenančios buitinių šaltąjį karą.

Būdama šalia jo atsipalaidavau. Ir sumautai smarkiai par-kritau.

Robas sudaužė mano širdį gerokai rimčiau, nei kada nors sutikčiau išsiduoti.

Nieko neatsakau. Tik suimu lagamino rankeną, spraudžiuosi pro jo liekną kūną ir per mūsų milžiniškus devynių šimtų kvadratinųjų metrų ploto namus traukiu prie laukųjų durų.

Girdžiu, kaip seka iš paskos. Marmuru kaukši klasikiniai batai. Žinoma, lagamino panešti nepasisiūlo.

Kreivai šypteliu ir papurtau galvą, stebėdamasi, kaip galėjo šauti mintis, kad jis bent pirštelį dėl manęs krustelės. Santuokai yrant sunkiausia pripažinti, jog nenumačiau tokios pabaigos. Gal ir esu sumani, daug pasiekusi, gebu elgtis strategiškai, bet vis tiek šis šunsnukis mane apmovė. Kokia... gėda.

Labai erzina, kad buvau šitaip apsukta aplink pirštą.

Jaučiu, kaip Robas spinduliuoja įsiūtį. Kunkuliuoja šalia manęs. O aš ramiai judu pirmyn — subruku kojinetas pėdas į aukštus odinius aulinius ir susisupu į ilgą rudą vilnonį pal tą.

— Rimtai, Vintere? Net nesiteiksi man atsakyti?

Metodiškai susijuosiu pal tą dirželiu ir nusprendžiu, kad nenoriu jam apskritai nieko sakyti.

Bėda ta, kad Robas mane gerai pažįsta. Drauge praleidome penkerius metus, vadinasi, jis geba mane supykdyti.

Pagiežingai sublizgusios akys nuslenka mano veidu.

— Man labiau patikai šviesesniais plaukais. — Smiliumi baksteli į mano galvą, vertina tamsesnes sruogas, pajvairintas šiltesniais atspalviais. Visuomet būdavo apsėstas mano sida-briškų plaukų, kartodavo, kokie jie gražūs. — Nauja spalva nėra patraukli. Atrodo purvina.

Išvargusiai rezidentei buvo per sunku dažyti šaknis, tonuoti plaukus violetiniu šampūnu, teplioti intensyvaus veikimo kondicionieriumi, tad paprasčiau kirpėjos plaukus patamsinti.

Porą kart sumirksiu negalėdama patikėti, kad jis turi įžūlumo kalbėti taip, tartum mano plaukų spalva jį žleistų.

Vis dėlto tuo patikėti nesunku. Šiomet jis nusiėmė kaukę ir atskleidė visą šlykštų pasipūtėliškumą, slypintį po ją.

— Juokinga. Tu man labiau patikai, kai tikėjau, kad nenusitaikei į mano mažąją sesutę, o vėliau nesugadinai jai gyvenimo.

Robas prunkšteli. *Prunkšteli.*

— Ne taip viskas vyko. Ji buvo manęs pakerėta.

Suraukiu nosį, jusdama nuo jo pasklidusį mėšlo tvaiką.

— Gerokai vyresnis gydytojas išgelbsti nepilnametės pacientės gyvybę. Pasitelkęs savo fizinį patrauklumą ir statusą, priverčia ją gulti jam po kojomis. Tampa jos didvyriu. O tada, vos tik pacientei sukanka aštuoniolika, pradeda ją slapta dulkinti. Tarsi mergina būtų kažkokia jo tamsi paslaptis. O kai gydytojas susipažįsta su vyresne, jam tinkamesne seserimi, pameta merginą it sunkią naštą ir veda tą, dėl kurios neteks sumokėti gydytojo licencija. Ai! — iškeliu pirštą į orą. — Pamiršau svarbiausią dalį. Jaunesnės sesers vis tiek nepamiršta. Ją persekioja, neduoda ramybės, griaua visus naujai užsimezgiusius santykius — tik todėl, kad gali tai daryti. Galbūt taip geriau jaučiasi dėl plikės, kurią stengiasi maskuoti.

Pyktis kunkuliuoja. Jam pasiduodama pati provokuoju konfliktą.

Robas susikryžiuoja ant krūtinės rankas, dėbteli į mane. Sulaižyti auksiniai plaukai, ryškiai mėlynos akys — dailutis kaip lėlė Kenas.

— Juk žinai, kad niekada jos nemylėjau.

Mane perveria iki baltumo įkaitęs įsiūčio smaigalys. Aplinka išblėsta, akys susitelkia į šunsnukį, už kurio ištekėjau. Mėgi-

nu kalbėti šaltai. Daugelis metų praktikos, kaip išlaikyti šį fasadą, padėjo man ištvirti pačias sunkiausias akimirkas. Vaidmuo puikiai įvaldytas.

Vis dėlto šiandien sekasi sunkiai.

— Manai, dėl to, kad niekada jos nemylėjai, padėtis geresnė? Juk kalbi apie mano mažąją sesutę. Tą, kuri vos nenumirė. Tu daug metų su ja žaidei. O aš? Nemanau, kad ir mane kada nors mylėjai.

Žodžiai nuaidi erdviame hole. Veriame vienas kitą žvilgsniu.

— Mylėjau.

Mylėjau. Šitaip pripažįsta tiesą?

Karčiai nusijuokiu.

— Ką, po velnių, mėgini apgauti, Robertai? Ar niekada nepavargsti meluoti? Laikytis įsikandęs savo versijos? Tau nepavyko. Regiu tikrąjį tave. Privertei mane tikėti, kad turiu tai, ko iš tiesų neturėjau. Puikiai sužaidei.

Jis manęs nepataiso. Tik veria žvilgsniu. Neturėtų skaudėti, bet vis dėlto skaudu.

— Dėl to, kaip su manimi pasielgei, jaučiu tik abejingumą. Tačiau dėl to, kaip pasielgei su ja, nekenčiu tavęs. Jei būčiau suvokusi, koks iš tikrųjų esi, nebūčiau prie tavęs prisiartinusi net per milijoną metrų. Gal kartą mane ir apgavai, bet daugiau to nebus. Štai koks naujas mano šūkis.

Šitai režusi trukteliu lagaminą ir apsisuku ant kulno. Duris atlapoju taip smarkiai, kad jos trenkiasi į sieną. Man labai nepatinka, kad esu tokia įsiaudrinusi. Jaučiuosi nesivaldanti. Vis dėlto smakrą laikau iškeltą, pečius nuleidžiu ir palieku namus, kiek įmanoma stengdamasi išlaikyti ramybę ir abejingumą.

— Ar tai reiškia, kad mane palieki?

Kaip toks išsilavinęs žmogus gali būti toks kvailas? Kone nusijuokiu. Nesustoju. Eidama pro šalį it galvą šunyčiui patapšnoju Robui per petį.

— Pasitiek tą prabangujį medicinos diplomą ir pats išsiaiškink.

— Tu jos net nemėgsti! — jis šūkteli verkšlenančiu balsu, nuo kurio kaklu nuslenka šiurpas — tartum nagais perbraukus lentą. — Bėgsi pas ją ir melsi atleidimo po to, kai tiek daug metų elgeisi kaip pasipūtusi kalė? Sėkmės. Būsiu čia, kai paršliauši atgal.

Klausydamosi Robo mėtomų įžeidimų, nė nežvilgtelium atgalios. Tik per petį iškelium didįjį pirštą ir pasitenkinu žinojimu, kad jis klysta.

Nėra toks protingas, koku save laiko.

Aš taip pat tokia nesu. Šiuo metu jaučiuosi visai mažutė ir labai kvaila.

Savo seserį myliu.

Tiesiog netikusiai tai parodau.

Viliuosi, kad dabar, į savo rankas perėmusi bent dalį gyvenimo kontrolės, nemirsiu.

Noriu pradėti iš pradžių. Vis dėlto labai baisu to imtis.

Česnat Springso klinikinė ligoninė — vos už valandos kelio nuo namų, tad kodėl kelionė primena ilgiausią gyvenime?

Pirmąsias pamainas ligoninėje prisiėmiau prieš kelis mėnesius, tad kelią įveikčiau ir užmerktomis akimis, bet šiandien sninga taip stipriai, kad vairą gniaužiu išbalusiais krumpliais.

Be to, vis dar kunkuliuoju dėl prarastos savitvardos.

Robas ginčą pradėjo pareikšdamas, kad nesuvokia, kodėl noriu dirbti toje nutriušusioje ligoninėje, o man nesinorėjo atskleisti jam tiesos.

Visų pirma, tikras palengvėjimas dirbti ten, kur nesu jo žmona ir savo motinos dukra. Galiu praktikuoti mediciną ir didžiuotis pasiekimais, nesitaikstydama su kuždesiais ir užjaučiamais žvilgsniukais. Netenka kęsti viso to virš galvos pakibusio mėšlo.

Visi žino, bet niekas garsiai apie tai nekalba. Toks požiūris tampo nervus. Suprantu, kokią mane visi regi. Nesu akla. Gal žmonės ir neišsako visko balsu, aš girdžiu juos kuo aiškiausiai.

Gydytoja, vietą ligoninėje gavusi dėl šeimos ryšių, per santuoką.

Šalta, nesukalbama, nelaiminga moteris.

Žmona, gana apgailėtina užmerkti akis prieš vyro išdavystę.

Antra, dar niekada gyvenime taip stipriai netroškau laikytis netoli sesers. Kai ji sirgo, įsliūkindavau į ligoninę ir tikrindavau, kaip laikosi. Skaitydavau ligos istoriją, kad sužinočiau, kaip jai sekasi, nors tuo metu dar tik mokiausi universitete. O dabar? Dabar žvelgdama į mažąją sesutę tematau visus vėjais paleistus metus.

Regiu moterį, kuri kentė norėdama kiek palengvinti maņasias kančias.

Rodos, kad šiuo atžvilgiu esame panašios.

Dabar ji jau laiminga. Susižadėjo su vyru, kurio plaukai gerokai per ilgi, bet kuris myli ją tokia meile, kokios man niekada neteks patirti. Džiaugiuosi dėl jos — Dievas liudininkas, ji nusipelno lašelio ramybės. Sesuo atsisakė teisinio išsilavinimo ir saugaus darbo tėvo sportininkų vadybos įmonėje, vadovauja sporto klubui ir gyvena dailioje kaimiškoje rančoje.

Žaviuosi ja.

Vis dėlto nenumanau, kaip įveikti tarp mudviejų tvyrančią nesantaiką. Taigi, pradėjau retkarčiais darbuotis miestelyje, kuriame ji gyvena. Viliuosi, kad su ja susitiksiu ir pavyks viską užglostyti natūraliai.

Galvoje vis sukasi ta pati istorija, iššoka nuolatos. Tikriausiai taip siunčiu teigiamas mintis į visatą, ar panašiai.

Regiu, kaip sesuo žingsniuoja šaligatviu, o aš susiduriu su ja išeidama iš mielos paryžietiško stiliaus kavinukės Pagrindi-

nėje gatvėje. Atrodo labai nustebusi mane matydama. Šiltai jai nusišypsau, ir ta šypsena nėra dirbtina. O tada nykščiu baksteliu per petį ir pasiūlau:

— Labas, gal, hm... norėtum išgerti kavos?

Ištariu tai kasdieniškai, žaviai, ir sesuo atsako man šypsena.

Suprantama, kad taip nutiktų, turėčiau leisti laiką kur nors kitur, ne vien ligoninėje ar viešbutyje. Aš tik sliūkinu iš vienos saugios zonos į kitą. Pernelyg baisu, pernelyg gėda pažvelgti seseriai į akis.

— Velniop, — suniurnu šniurkštelėjusi ir išsitiesusi sėdynėje. Žvilgsnis lieka budriai sutelktas į kelią. — Siri, skambink Samerei Hamilton.

Sunkios tylos akimirką prislegia ilgi laukimo metai.

— Skambinu Samerei Hamilton, — atsako roboto balsas.

Toks formalus kreipinys prilygsta dūriui į krūtinę. Dauguma seserų viena kitos numerį įsivedusios su miela pravarde. Gal, jei būtume draugės, vadinčiau ją Same. Šiuo metu santykiai tokie, kad į kontaktų sąrašą galėčiau įtraukti ir antrąjį sesers vardą.

Telefonas skamba. Vienas signalas. Antras.

Ir štai ji čia.

— Vintere? — kreipiasi uždususi.

Vis dėlto mano vardas jos lūpose nenuskamba kaip kaltinimas. Veikiau skamba... viltingai.

— Labas, — kvailai pasisveikinu.

Joks išsilavinimas, jokie medicinos vadovėliai nepadės pasirošti tokiam pokalbiui. Nuo tos dienos, kai tądien ligoninėje viskas sugriuvo, šį pokalbį mintyse prasukau milijoną kartų. Naktimis negalėdama sumerkti akių jam ruošiausi.

Ir vis tiek to nepakako.

— Labas... ar tu... ar tau viskas gerai?

Linkteliu. Tarpuakyje pajuntu dilgtelėjimą. Daug metų su Samere elgiausi siaubingai, ir vis tiek jos pirmas instinktas — pasiteirauti, ar man viskas gerai.

— Vine?

Giliai įkvepiu. *Vine*. Velnias. Ši pravardė. Samerė bendrauja taip paprastai. Miglotai pasvarstau, kaip esu pavadinta sesers kontakteose. Visuomet įsivaizdavau pravardę *Piktoji Įseserė*, ar ką panašaus.

Samerė tokia sumautai maloni. Kai suvokiu, kad žmogus gali išlikti toks malonus po visko, ką mudviem teko patirti, po tokio šalto mano elgesio, bemaž supykina.

Samerės nenusipelniau. Vis dėlto norėčiau nusipelnyti. Tai padarysiu tik būdama sąžininga.

— Ne. Manau, man ne viskas gerai, — prisipažįstu ir atsi-krenkšdama mėginu nuslėpti, kaip stringa balsas.

— Aišku.

Jau įsivaizduoju, kaip ji linksi, suspaudžia lūpas, įtemptai mąsto, kaip padėti man išspręsti problemą. Tokia jau ji yra. Problemų sprendėja.

Gydytoja esu aš, bet Samerė visuomet visus gydė.

— Kur esi? Gal reikia, kad atvykčiau tavęs paimiti? Ar susižalėjai? — Samerė stabteli. — Ak! Ar reikia teisinės pagalbos? Teisės jau nebepraktikuoju, bet galėčiau...

— Gal galime pasimatyti? — lepteliu. Panašu, kad dabar jos eilė iš nuostabos nutilti. — Esu pakeliui į Česnat Springsą. Galėčiau... nežinau. — Gerkle kyla gergždžiantis atodūsis. — Nupirkti tau kavos? — užbaigiu užsikirsdama.

Žvilgteliu į skaitmeninį laikrodį, rodantį, kad jau aštuonio-likta valanda.

Samerės balsas per telefoną nuskamba kiek prikimęs, bet kartu ir švelnus.

— Man labai patiktų. Tačiau gal verčiau išgerkime vyno?

Krūtinėje išsipina įtampos mazgas. Iki šiol nė nežinojau apie jo egzistavimą. Dabar, kai pastebėjau, atrodo, kad jis ten prabuvo daugelį metų.

— Taip. — Pirštai spusteli vairą. — Taip. Vyno. Puiku.

Kalbu kaip sukništa urvinė moteris.

— Šįvakar pagrindiniame rančos name rengiama šeimos vakarienė. Susirinks visa kompanija. Būtų labai šaunu, jei prisijungtum.

Man keistai surakina gerklę. Toks malonus bendravimas po tiek daug laiko, praleisto steriliame burbule su Robu ir mama, man nepažįstamas. Toks atlaidumas... Nė nežinau, kaip į jį reaguoti.

Tad tiesiog priimu. Atrodo mažiausia, ką galiu padaryti.

— Gal atsiųstum adresą?

Skubėdama pasičiupti daiktus ir nešdintis iš miesto, kiek galėdama ilgiau ignoravau kuro baką. Neabejoju priartėjusi pavojingai arti ribos. Tolstant nuo miesto tai tik stiprina nerimą.

Tad pasiduodu ir Česnat Springso degalinėje stabteliu kuro. Tada jau suksiu į abejotiną nuošalų keliuką, kuriuo telefono navigacija mane veda į rančą.

Kol stoviniuojų šaldama ir apgailestaudama, kad nepasirinkau žiemai tinkamesnės aprangos, pro mano kruopščiai suręstas sienas pradeda brautis nerimas.

Nerimas dėl susitikimo su Samere.

Nerimas, kad teks vakarieniauti su grupele žmonių, neabejotinai laikančių mane šlykščia kale.

Nerimas dėl sniegu nuklotų kelių. Pastaruojų metu Skubiosios pagalbos skyriuje prisižiūrėjau pernelyg daug traumų, patirtų automobilių avarijose.

Nerimas dėl karjeros. Dėl to, ką, po perkūnais, darysiu, kur atsidursiu.

Juokinga — gal kiek juodai juokinga, — kad beveik visai nejaučiu nerimo pagalvojusi, jog visiems laikams palieku Robą. Jau ilgą laiką tai atidėlioju. Mąščiau, mintį analizavau iš visų pusių.

Skyrybas laikiau nesėkme. Vis dėlto šįvakar išvažiavusi nesijaučiu patyrusi nesėkmę.

Veikiau juntu palengvėjimą. Tartum kažkas būtų slėgę krūtinę, bet galiausiai susiėmusi pajėgiau tai nustumti. Raumenys pavargo nuo to stūmimo, be to, kovodama užsidirbau kelis gumbus ir mėlynės.

Pasišalinau susižalojusi, tačiau net ir jusdama skausmą pagaliau vėl galiu kvėpuoti.

Giliai, sunkiai atsidususi stebiu, kaip pro lūpas iškvėptas oras susitelkia į nediduką debesėlį, geriau regimą po neoninėmis šviesomis, nušviečiančiomis degalinės kolonėles. Vos po kelių sekundžių pirštai, apsviję raudoną plastikinę rankeną, jau nebedilgčioja — aš jų apskritai nebejuntu. Patrypčiojusi pakeliu akis, kai išgirstu virš degalinės įėjimo dzingtelint varpelį.

Pro stiklines duris išeina išdidus plačiapetis vyras. Tamsūs plaukai, dar tamsesnės akys, blakstienos, dėl kurių šviesiaplaukė mano viduje kiek suirzta. Žvelgdamas į rankoje laikomą loterijos bilietą, patenkintas šypsosi, tartum neabejodamas būsimu laimėjimu.

Galėčiau užtikrinti, kad tikrai nelaimės. Tik pinigų švaishtymas. Vis dėlto kamuoja stiprus įtarimas, jog šiam vyrui tai nerūpi.

Jo batai laisvai suvarstyti, ant jų krinta džinsai. Prie krūtinės glunda pora ilgų sidabrinų grandinėlių, pradingstančių po languotais, kiek per žemai prasagstytais marškiniais. Ant pečių nerūpestingai užmestas šiltas megztinis.

Net ir nesistengdamas atrodo labai seksualiai. Regis, ir šaltis jo neerzina. Galėčiau lažintis, kad pašoka iš lovos, kurioje miegojo su vakarykštėmis kojineėmis, ir vėl subruka kojas į tuos aptrintus odinius batus.

Lažinuosi, kad jo rankos šiurkščios. Tikriausiai kvepia oda. Po kelių pastarųjų metų, praleistų su savo sutuoktiniu, nesugebu atplėšti akių nuo atšiauraus priešais mane stovinčio vyro patrauklumo.

Spoksau į jį taip ilgai, taip įdėmiai, kad kuro pompa garsiai pokšteli ir šoka man į delną pranešdama, jog bakas jau pilnas.

Triukšmas patraukia vyro dėmesį. Jis spinduliuoja į mane visą savo seksualumą. Kvadratinis žandikaulis padengtas tobulo ilgio barzdos šeriais, lūpų galėtų pavydėti bet kuri moteris. Jo išvaizda? Tikras absurdas.

Skubiai nuleidžiu galvą ir krapštau kuro pompą, skubu įtaisyti ją atgal į laikiklį. Apsilaižau lūpas.

Kamuoja nuojauta, kad seksualusis medkirtys mane stebi, bet nepakeliu akių tuo įsitikinti. Krūtinėje juntų kutenimą, skruostuose — karštį. Tokio nejutau jau labai labai seniai.

Nes buvau laimingai ištekėjusi moteris. O dabar... taip nebėra.

Tikriausiai.

Šis nepažįstamasis yra pirmas vyras, į kurį sau leidau nederamai paspoksoti. Nors jis nesivargina užsirišti batraiščių ir perka loterijos bilietus.

— Fu, — artindamasi prie automobilio durelių sudejuoju po nosimi.

Dabar jau gerokai šilčiau nei buvo prieš jį pamatant.

Prieš įsitaisydama prie vairo, per petį žvilgteliu į vyrą.

Stovintį prie sidabrinio visureigio.

Vis dar stebintį mane su išvalgiu šypsniu veide.

Ranka persibraukiantį tobulai sutaršytus plaukus ir man mirktelintį.

Šoku į automobilį ir it strėlė šaunu į tamsų kelią, pasišalinu kaip įmanoma greičiau.

Man mažiausiai gyvenime reikia žmogaus, šalia kurio jaučiuosi tartum plaučiuose trūktų deguonies, nors vos ką tik lengviau įkvėpiau.

2

Teo

Ta šviesiaplaukė dėbsojo į mane kaip į ateivį. Teko stabtelėti ir atsakyti žvilgsniu, nes jos elgesys buvo visai nesubtilus.

Jau ketinau pajuokauti, kad varstomas tokių žvilgsniukų jaučiuosi išniekintas. Tačiau ji tik apsilaižė lūpas, sumirksėjo ir išlėkė. Gaila, nes jos dėbsojimas man patiko. Visai nesijaučiau išniekintas. Jei būtų pažvelgusi man į akis, nežinia, kaip viskas būtų pakrypę. Būčiau jai davęs ką nors, į ką verta paspoksoti.

Bulių raiteliu tapau ne todėl, kad nejaukiai jaučiuosi dėmesio centre. Spektaklis, minia, pripažinimas — čia aš klesčiu. Gimiau tuo užsiimti. Gabrielis Silva yra vienas visų laikų žymiausių Pasaulinės jojimo buliais federacijos narių.

Jis ne šiaip mano dievaitis. Jis yra mano tėvas.

Buvo? Niekada nežinau, kaip išsireikšti. Nors mirė jau seniai, man vis tiek atrodo, kad jis netoliese.

Sėsdamas į visureigį nusijuokiu. Neabejoju, kad pribloškianti šviesiaplaukė, vairuojanti prašmatnų „Audi“, retkarčiais apsilankys mano mintyse. Šis susidūrimas neįprastai smagus. Tartum paauglė, pričiupta dėbsanti ir dėl to susigėdusi. Būtų jos

gaila, jei taip smarkiai nesigailėčiau savęs, kad ji paspruko man nespėjus paprašyti telefono numerio.

Suku į tamsų kelią, vedantį link „Laimės šulinio“ rančos. Bėgant metams čia lankiausi tiek kartų, kad puikiai žinau, kur važiuoju, nesvarbu, ar lauke tamsu. Čia gyvena mano mentorius Retas Ytonas. Kadangi mano mama ir sesuo įsikūrusios kitoje šalies provincijoje, Reto šeima per šventes atstoja šeimą ir man.

Įprastai per Kalėdas grįžtu pas mamą, bet šiemet ji su mano jaunesniąja sesute išvyko į vienišų kruizą — abi tikisi sutikti savo *Poną Tobulybę*. Regis, taip sakė.

Nors esu visiškai, neginčijamai vienišas, nè kiek nenoriu su šeimos nariais veltis į tokias nesąmones.

Nedvejodamas atsisakiau.

Pasaulinės jojimo buliais federacijos arenose sukinėjasi užtektinai vienišų bulių raitelių gerbėjų, su kuriomis galėčiau leisti laiką, nors nuolatiniai beprasmiškai pasidulkinimai ir pradėjo pabosti. Taigi, nėra reikalo įtraukti mamos.

Jau neminint, kad visas tas reikalas su laivais mane baugina.

Sėsti ant įsiutusio buliaus? Nieko tokio.

Dideliu laivu plaukti ten, kur nebematyti sausumos? Atsisakysiu. Mačiau Opro^s* laidą, kurioje pasakojama apie žmones, pradingusius iš kruizinio laivo. Esu pernelyg jaunas ir gražus mirti.

Po kelių minučių priešais save išvystu raudonus galinius automobilio žibintus. Sparčiai prie jų artėju. Labai sparčiai.

— Nagiiii, — sudejuoju tyliame automobilio salone ir atlošiu galvą.

Žinoma, sninga, bet keliai padengti kieta sniego danga, nėra apledėję. Galiausiai prisivijęs automobilį įvertinu, kaip lėtai jis juda. Trisdešimties kilometrų per valandą greičiu. Ten,

* Oprah Winfrey vedama garsi pokalbių laida. (Čia ir toliau — vertėjos pastabos.)

kur leidžiama penkiasdešimt kilometrų per valandą. Čia net ne mokyklos zona.

Priartėjęs suprantu, kad prisivijau tą karštą pupytę su „Audi“. Turėjau atspėti. Aukštakulniai ir ilgas paltas nebyloja apie *kai-mietukę*.

Jos vairavimas taip pat.

Parodo posūkį į kairę. Automobilis sulėtėtina greitį, tada vėl pradeda važiuoti greičiau.

Parodo posūkį į dešinę, automobilį kiek sumėto.

Gal pasiklydo? O gal apgirtusi? Kartais, išlenkęs keliais bokalais per daug, ir aš dėbsau panašiai, kaip ji spoksojo į mane.

Priartėjęs arčiau pro galinį jos automobilio langą matau šviečiant mobiliojo telefono ekraną.

Nuostabu. Vairuodama rašo žinutes. Ši pupytė užsimuš. Arba užmuš mane.

Jei patektume į vieną palatą, galbūt man pavyktų gauti jos telefono numerį. Gal ir verta pakentėti.

Kai ji staigiai užgula stabdžius, išsigandęs spusteliu signalą.
— Rimtai?! — šūkteliu.

Širdis pradeda smarkiau daužytis. Man nerūpi, kokio ji karšta. Yra sumautai siaubinga vairuotoja.

„Audi“ metasi pirmyn, tada vėl sulėtėja. Kiek atsilieku, nenorėdamas laikytis prilipęs prie tokios pakrikusios vairuotojos.

Velnias, galiausiai pradėdu įsivaizduoti mamą ar seserį, pasiklydusias atokiame keliuke. Vėl spėlioju, gal ji irgi pasiklydo, o ne tyčia vairuoja neatsargiai. Skubiai žvilgteliu į telefoną laikiklyje ir matau, kad šioje kelio atkarpoje ryšio nėra, tad niekaip negalėtų rašyti žinučių.

Mirktelio tolimaisiais žibintais tikėdamasis, kad ji sustos, ir galėsiu padėti.

Kaipmat pasijuntu kaip serijinis žudikas.

Jokia sveiko proto moteris nestabtelėtų tamsiame kelyje pasikalbėti su nepažįstamuoju, mirksinčiu jai tolimaisiais žibintais.

Tad patogiausiu įsitaisiau savo vietoje, įsijungiau Kriso Steipltono muziką ir leidžiu žvilgsniui klajoti sniegu nuklotais laukais. Jie balti, apšalę, atspindi mėnesieną, tad atrodo ne taip tamsu. Gana greitai priartėju prie posūkio, vedančio į „Laimės šulinio“ rančą. O tai reiškia, kad galėsiu visiems laikams atsisveikinti su siaubingai vairuojančia vilioke.

Tačiau ji taip pat parodo posūkį. Suka į rančą.

Siaučia mintys, ką tai galėtų reikšti. Moteris neabejotinai pamanyt, kad ją persekioju. Jei abu važiuojame ten pat, vadinausi, turi būti iš mano žmonių rato.

Kai išnyra apšviestas namas, automobilis padidina greitį ir suka prie priekinės verandos. Moteris užgula stabdžius, paskui iššokusi iš automobilio, garsiai užtrenkusi dureles pasileidžia prie manęs, nė nespėjusio išlipti iš visureigio.

Kai išsikabaroju laukan, išgirstu:

— Ar sumautai netekai proto?

Gerai. Ji supyko. Ir toli gražu nekalba kaip girta. Tarp pirštų spaudžia raktą, primenantį žvėries nagą. Iškart pajuntu jai simpatiją.

Jokių įžangų. Tiesiog neria stačia galva. Ji tokia smulkutė, bet nuožmi. Jaučiuosi it Piteris Penas, baramas fėjos Auksarankės.

— Ramiau, fėja. — Nusišypsau jai ir pasiduodamas iškeliu rankas. Nenoriu, kad justų grėsmę. — Jei šitaip siosi, dar plyš kokia kraujagyslė.

— Fėja? — ji prabyla net garsiau.

Mosteliu ranka, rodydamas į ją.

— Taip, puikiai atlieki mažosios niurzgos Auksarankės vaidmenį. Man patinka.

Akimirką leidžiu žvilgsniui slysti jos kūnu. Nenoriu pernelgy dėbsoti. Kita vertus, būtų sąžininga, turint omenyje, kaip spiginio akimis degalinėje.

— Esi sukniastas beprotis, žinai tai? — vėl užsipuola ji. — Geras dešimt minučių važiuoji iš paskos kaip tikras šunsnukis, o pas-kui dar atseki mane čia? Norėdamas... Norėdamas... Mane nužiūrėti ir prilyginti Disnėjaus laumei? Elgeisi pavojingai. Galėjai ką nors užmušti.

Ji piktai mostaguoja rankomis, smulkus veidukas persikreipia iš įsiūčio. Atrodo, galėtų gyvą sudeginti bet kurį vyrą.

Bet kurį, išskyrus mane.

Nereikėtų jos masinti. Žinau, kad nereikėtų. Jaučiuosi kaip įsimylėjęs vaikas, erzinantis patinkančią mergaitę, kurios dėmesio tikisi.

Man patinka, kaip ji atsikerta.

Noriu daugiau.

— Man regis, Auksarankė yra fėja. Be to, reikėtų paminėti, kad važiuoti dvidešimčia kilometrų per valandą lėčiau nei leidžiama taip pat pavojinga. Šitaip irgi galima ką nors pražudyti. Pavyzdžiui, mane. Galėjau mirti iš nuobodulio, — pajuokauju.

Moteris kone komiškai išplečia akis. Aiškus ženklas, kad man tikrai nesiseka praskaidrinti atmosferos.

— Tamsu ir snieguota! Nepažįstu šių apylinkių. Į kelią galėjo iššokti laukinis žvėris! Važiuoti iš lėto yra saugu, bet pas-kui man prie uodegos prisiseiga mažą pimpalą turintis atsilikęs kaimietis, sėdintis visureigyje, ir pradeda mirksėti tolimaisiais žibintais.

Suspaudžiu lūpas.

Velniai griebtų.

Ši mergina man labai patinka.

Vertėtų liautis. Turėčiau pasitraukti. Galėčiau sutelkti giliai viduje tūnančią brandą ir dėmesį rodyti ne bandymais ją įsiutinti.

Tačiau aš visada buvau kiek nutrūktgalvis.

— Girdėjau, kad jei nori, jog prie tavęs iš užpakalio kas nors prisiplotų, verta rinktis mažą pimplą. Gal esu tau skirtas.

Mano penis nėra mažas. Dėl gero juokelio sutinku pasiaukoti. Tokią galimybę praleistų tik turintis mažą pimplą.

Nereikėjo to sakyti, bet buvo verta vien dėl gryno šoko, nuspalvinusio dailų moters veidelį. Ji tokia užsidegusi, kad nesusivaldžiau. Jei žaisi su ugnimi, būsiu netoliese ir šliūkštelėsiu dar benzino.

Moteris iškelia rankas tarp mudviejų.

— Esu ištekėjusi, tu, sukniastas parše. Dink iš čia.

Ji užtikrintai mosteli ranka į įvažą.

Ištekėjusi. Tik gūžteliu pečiais.

— Gal šiuo metu ir esi ištekėjusi.

Aš atkaklus. O ši moteris mane nužiūrinėjo ne kaip susituokusi. Bent jau ne kaip gyvenanti laimingoje santuokoje.

Mūsų dėmesį patraukia Reto balsas — atsigręžiamo į didžiulę verandą, besidriekiančią aplink visą erdvų rančos pastatą.

— Tikrai, nėra reikalo nerimauti, Vintere. Išvaduosime tave iš tavo sutuoktinio gniaužtų, užkasime jį atokiame lauke. Kaip iš tos „Dixie Chicks“ dainos. Robas — naujasis Erlas*.

Vinterė.

Vinterė, Samerės sesuo? Velnias, koks kvailas vardų derinys dviem seserims**. Jei paklaustumėte manęs, joms derėtų nekęsti savo tėvų, o ne vienai kitos.

Vėl atsigręžiu į priešais mane už poros metrų stovinčią moterį. Visi ją apibūdina kaip šaltą, atsiribojusią. Tikrą ledo karalienę.

* Turima omenyje juodojo humoro daina „Goodbye Earl“, kurioje dvi draugės planuoja nužudyti smurtautoją, vienos iš jų sutuoktinį.

** (Angl.) *Summer* — vasara, *winter* — žiema.

Girdėjau pasakojimus apie ją. Žinau apie dramatiškus įvykius. Tuose pasakojimuose ji primena blogiukę nusikaltėlę. O aš matau tik karštagalvę, kuriai reikia mano pagalbos išlieti agresijai.

Mielai jai dėl to pagelbėčiau. Tikrai neprieštarauju. Šiuo atžvilgiu esu tikras filantropas.

Vinterė tartum kęsdama galvos skausmą pasitrina smilkinius. Pamąstau, gal pasiūlyti jai visureigyje laikomo aspirino, o gal orgazmą. Esu girdėjęs, kad jie taip pat gali padėti.

— Pasisekė, kad su tavimi mano jaunesnioji sesutė tokia laiminga, Ytonai, — ji pakomentuoja išsekusiu balsu.

Retas geraširdiškai numykia. Akyse pasirodo tas praskydęs, apsvaigęs žvilgsnis, kuriuo žiūri vos kam nors paminėjus Samerę. Vis dėlto į komentarą nesureaguoja. Tik pasako:

— Teo dar kūdikis. Negali jo sugadinti, Vintere.

Pavartau akis.

— Nesu kūdikis. Man dvidešimt šešeri.

Retas prunkšteli.

— Ne, taip nėra. Tau dvidešimt dveji.

Dievulėliau. Nejau rimtai galvoja geriau už mane žinantis, kiek man metų?

— Žmogau. Dvidešimt dvejų buvau tada, kai susipažinome arenoje. Nuo to laiko pasenau. Elgiesi taip pat, kaip mano mama su augintiniais. Kai jie suauga, visada nurodo tą patį amžių. Kol vieną dieną jie netikėtai numiršta.

Retas sukikena.

— Kad juos kur. Tu kaip ta parduotuvė, prekiaujanti trumpomis suknytėmis. „Forever 22“*.

Rankomis įsisprenžiu į klubus ir atsidusęs smagiai šypteliu.

— Taigi. Tikrai sensti. Tos parduotuvės pavadinimas „Forever 21“.

* *Forever* (angl.) — amžinai.

Retas tik numoja ranka.

— Koks skirtumas. Žinau tik apie trumpas sukneles.

— Ar judu jau baigėte? Jei ketinu pasilikti čia visą vakarą, man reikia išgerti, — įsiterpia Vinterė, aiškiai suerzinta taip pasisukusio pokalbio.

Reto įsikišimas sėkmingai apmaldė mudviejų kivirčą.

Gaila. Mėgavausi kovodamas su ja. Ji moka pasiginčyti. Jo-kiuose ankstesniuose santykiuose neteko patirti nieko panašaus.

Jeį apskritai juos galima pavadinti santykdiais.

— Ak, taip, Vintere, susipažink su mano globotiniu Teo Silva. Teo, susipažink su daktare Vintere Hamilton, ateityje tapsinčia mano svain...

— Vinterė Valentin, — ji griežtai pataiso.

— Kol kas, — priduriu mirktelėdamas.

Dabar, kai žinau, kas ji tokia, jau nesijaučiu taip blogai dėl savo ketinimų. Žinau, kas jos sutuoktinis. Ir jau neabejoju, kad tas vyrukas man nė velnio nerūpi.

Esu tikras, kad Vinterė nusipelno geresnio.

Aš ir esu geresnis, net jei ji to nesupranta.

Vinterė labai dramatiškai pavarto akis ir suka mano kryptimi. Ištiesiu ranką — mama užaugino džentelmeną, — bet ji tik praeina pro šalį ir dėbteli ryškiai mėlynomis, it liepsnos apacia, akimis. Jai priartėjus prie manęs petys į petį, pasuku galvą ir atlaikau jos žvilgsnį.

Vis dėlto Vinterė mano rankos nesuima. Nepasiduodu ir mirktelėjęs panardinu ranką į plaukus.

Mirkteliu taip pat, kaip degalinėje.

Mažutė mudviejų paslaptis.

— Pasišauk savo šunyti, Ytonai, — Vinterė nesustoja, krei-
piasi tik į Retą, lyg manęs apskritai nebūtų.

Po paraliais, iššūkdiai man patinka.

Pasisukęs mesteliu garsų „Au!“ ir stebiu, kaip smulikutė Vinterės figūra pasiekia ryškią šilto, šurmuliuojančio namo šviesą.

Retas juokiasi. Iš manęs, ne kartu su manimi.

— Koks tu kvailys, Teo.

Papurtau galvą.

— Vyruči, man regis, įsimylėjau tavo svainę. Ji tokia ugninga.

Dabar jau Retas purto galvą tartum žinodamas kai ką, ko nežinau aš. Nuseku paskui jį į namus, nes ir aš noriu sužinoti daugiau.

Trokštu daugiau išsiaiškinti apie Vinterę Valentin.

Pavyzdžiui, sužinoti, kada ji išsiskirs.

Vinterė

Robas: Perduok linkėjimus Samerei.

Į erdvius namus įžengiu dar labiau sutrikusi, nei jaučiausi prieš porą valandų, palikdama miestą. Planas čia apsilankyti, šūdini keliai — visa tai nublanksta prieš šiuo metu lauke stypsančią dailų, siutinantį vyrą.

Galiu prisiekti, iki šiol jaučiu, kaip jis į mane spokso. Žvilgsnis grožėdamasis klajoja mano nugarą. Tai padeda pasijusti kiek labiau užtikrintai.

Nors skamba apgailėtina, malonu, kai kas nors šitaip į tave žvelgia.

Pastaruoju metu pripratau prie paniekos ir gailės kupinų žvilgsnių. O kai Robas išsispitrija į mane akimis, kurios, žinau, byloja apie sukietėjusį jo pasididžiavimą, man pašiurpsta oda.

Šįkart viskas kitaip. *Noriu*, kad Teo manimi grožėtūsi, bet sykiu trokštu įspirti jam į blauzdą.

Šurmuliuojančios virtuvės garsai vilioja traukti koridoriumi į šiltai apšviestą patalpą. Maskuojamosios žalios spalvos sienos ir plačios, tamsios grindų lentos kuria atpalaiduojančią, jaukią atmosferą. Skamba džiužūs balsai, juokas neatrodo dirbtinas.

Jokio marmuro, akinamai baltų virtuvės spintelių, aido žmonėms kalbant.

Kaip keista.

Stabteliu ant slenksčio priblokšta suvokimo, kokį reikšmingą žingsnį ketinu žengti. Čia atskubėjau bėgdama nuo Teo Silvos, seksualiojo bulių raitelio ir išprotėjusio vairuotojo, nuo tobulų jo veido bruožų. Dabar atsidūriau tarp kūjo ir priekalo.

Ryju seiles ir tuo pat metu lenkiu pirštus suspausdama kumščius. Galėtum pamanyti, kad smulkūs judesiai padės įžengti į kambarį, kuriame į save patrauksiu visų dėmesį.

Pirmas mano žingsnis mėginant pataisyti padėtį.

— Viskas gerai, Vintere?

Ant mano peties nusileidžia tvirta ranka. Pakėlusį akis dirsteliu į apžėlusį sesers sužadėtinio veidą. Negali pavadinti jo negražiu, tiesiog jis toks... neišdailintas. Tartum didžiulis, džiužus, vyriškumą spinduliuojantis šuo, kuriam būtinai reikėtų dieną praleisti pas kirpėją.

Nedrąsiai linkteliu ir vėl žvilgteliu už kampo.

Nieko čia gero. Jaučiuosi sumautai prastai. Tačiau to nepa-rodysiu. Suėmusi save į rankas pasijuntu saugiau. Už Reto pasigirsta dar vieni žingsniai — vyro, šalia kurio toli gražu nesiseka suimti savęs į rankas.

— Bus šaunu. — Retas spusteli mano petį. — Gal nori, kad stumtelėčiau, tartum šoktume su parašiutais?

Abejingai į jį dėbteliu.

— Ne, ačiū. Susidorosiu.

Nesuprantu, ką mėginu įtikinti. Jį ar save? Nesvarbu, vis

ties aukštai iškėlusį galvą žengiu į virtuvę ir pasitikinčiu balsu pasisiūlau:

— Sveiki, gal galėčiau kuo nors padėti?

Į mane sukasi galvos, bet akių žmonės neišplečia. Šurmulys nenuslopsta. Man mojuojama. Nusišypsoma. Pasigirsta:

— Labuuukas!

Tai Vila, įsitaisiusi kėdėje, prilaikanti išsipūtusį pilvuką.

Prie manęs skuba Samerė išraudusiais skruostais. Šypsosi nuoširdžiai.

Nieko nesako. Tik metasi į glėbį, rankomis apsideja kaklą ir panardina galvą man į kaklo linkį. Kaip atvirai reiškia jausmus.

Aš prie to nepratusi. Tokio sutikimo nesitikėjau. Taigi, stoviniuotu kiek įsitempusi, kol galiausiai taip pat ją apkabinu. Sessler kūnas atsipalaiduoja. Mano glėbyje Samerė patyliukais atsidūsta.

— Kaip džiaugiuosi tave čia matydama, — kužda man.

O aš džiaugiuosi, kad šiuo metu niekas nemato mano veido, nes energingai raukau. Iš visų jėgų stengiuosi svetimos šeimos šventiniame susibūrimo nepratrūkti raudoti.

Būtų pernelyg dramatiška. Nesu linkusi į dramas. Aš tik nuleidžiu galvą ir padarau, ką reikia.

Dabar reikia susitaikyti su seserimi. Taigi, štai aš čia.

— Aš taip pat, — tiek tesugebu atsakyti.

Sesuo atsitraukia, vieną ranką laiko man ant peties, kita šluostosi didelės rudas nekaltas akis. Jos tokios pat formos kaip manosios, bet spalva skiriasi.

Abi paveldėjome tėvo bruožus, bet aš iš motinos perėmiau spalvą.

— Labas, Vintere! — Virtuvę kerta vyresnio amžiaus vyriškis. Šluostosi rankas į kelnes, o tai matydama švaruolė mano viduje net krūpteli. — Esu Harvis Ytonas. Reto tėvas. Malonu su tavimi susipažinti.

Jis ištiesia man stambią plaštaką. Kad ir kaip stengčiausi, vyro veide neįžvelgiu nė menkausio kaltinimo. Nesuprantu, kodėl šiuose namuose vaidinama tobula šeima, bet mane tai trikdo.

— O, sveiki, — kiek nedrąsiai atsiliepiu spausdama vyrui ranką. — Nuoširdžiai dėkoju, kad leidote man netikėtai įsibrauti jums vakarieniaujant.

Vyras tik šnarpšteli ir numoja ranka.

— Niekur tu nesibrauni. Tai šeimos vakarienė. Tu esi šeimos narė. Taigi, jei mėstau teisingai, esi būtent ten, kur ir turėtum būti.

Dievas liudininkas, iš nuostabos net išsižioju. Kas šis vyrukas? Kaubojus Nedas Flandersas*?

Vyras šypsosi. Tokia... normalia, malonia šypsena. Ne ta, kuri verstų spėlioti, kokie tikrieji vyro ketinimai. O tada jis nu-eina. Grįžta prie gaminamų patiekalų. Galėtum pamanyti, kad mano apsilankymas šiuose namuose yra visai normalus įvykis, nė trupučio neatrodo keistas ir visai nėra reikšmingas.

Šeima? Gal tas Ytonas jau apgirtęs? Mudvi su Samere jau labai seniai nebendraujame šeimyniškai. O aš čia daugiau nieko nepažįstu, išskyrus...

— Prašom.

Man į žastą kumšteli alkūnė. Vyrą užuodžiu dar prieš pasiduodama ir į jį atsisukdama. Apelsinai, gaivūs ir saldūs, taip pat šis tas aštresnio. Gvazdikėliai? Imbieras? Jis kvėpia kaip karštas vynas.

Aromatas svaigina. Jis toks vyriškas. Ne ryškus, ne aitrus, neerzina uoslės.

Prieš pasukdama galvą pašnairuoju. Regiu vyro rankas — šurkščias ir įdiržusias, kaip ir spėjau. Stambias ir šiltas.

* Animacinio filmuko „Simpsonai“ veikėjas, dievobaimingas geradarys.

Abiejose laiko po taurę vyno. Viena taurė raudonojo, kita baltojo.

— Šįvakar gersi iš abiejų? — Palenkiu galvą ir kilsteliu antakį. — Logiška. Vairavai it jau būtum išgėręs.

Nuodėmingų vyro lūpų kampučiai kilsteli. Pribloškia suvokimas, kad Teo Silva puikiai žino, koks yra dailus. Veikiausiai priešais veidrodį mokosi pozuoti.

— Iškart turime tiek daug bendro. Būtent apie tai mažiau užstrigęs už tavęs nuobodžiausias dešimt gyvenimo minučių.

Nusišypsau abejinga, nuobodžiaujančia šypsena ir kilsteliu ranką apžiūrėti nagų. Jei turėčiau galimybę pasidaryti manikiūrą, rinkčiausi šiltos rudos spalvos laką. Man nerūpi, kad artėja Kalėdos. Raudona pernelyg rėžia akį. Tačiau tai nesvarbu — ligoninės darbuotojams šiaip ar taip neleidžiama lakuoti nagų.

— Na, tai puikus pavyzdys, kaip moterys jaučiasi tavo draugijoje.

— Štai kodėl šaukia: „Ak, Teo, tu nepralenkiamas!“ — kai į jas skverbiuosi?

Prunkstelėjusi pašnairuoju ir kiek išraustu, išvydusi nuvokų jo žvilgsnį.

Muša mane iš vėžių. Šis vyras muša iš vėžių. Taigi, pereinu prie puolimo. Viliuosi, kad pavyks jam įkirsti taip, jog paliktų ramybėje.

— Taip sako, kad greičiau pabaigtum ir liautumeisi į jas pliumpsėti.

— Šit kaip galvoji? Gal galėtume sutarti laiką pamokai, kaip mažiau pliumpsėti? Mielai pasipraktikuočiau.

Primerkusi akis dėbteliu.

Žinoma, pritraukiau vienintelį vyrą žemėje, kurio, regis, neįmanoma įžeisti. Vienintelį vyrą pasaulyje, kuris nesutinka palikti manęs ramybėje, kai jaučiuosi pasirengusi apsigyventi Nuostabiosios moters saloje*.

* DC komikuose — karingųjų amazonių sala. Ji slapta, atskirta nuo išorinio pasaulio.

— Kurio?

Vyras nutraukdamas mano apmąstymus ištiesia vyno taures.

— Ką?

— Raudonojo ar baltojo? Minėjai, kad tau reikia išgerti. Nebuvau įsitikinęs, kuris vynas patiktų labiau, tad įpyliau abiejų. Išgersiu tą, kurio nenorėsi.

Jaučiuosi priblokšta. Norėčiau pajuokauti, kad visai nestebina, jog jis susivers bet kokį gėrimą, kokį tik pasieks.

Atrodo į tokių elgesį linkęs. Įžūlus. Gražus. Pernelyg gerai save vertina. Nereikia būti proto bokštu, kad suprastum, jog toks vyras mėgsta nuotykius. Spinduliuoja patirtį — tai, ko man taip smarkiai trūksta.

Buvau įsimylėjusi Robą. Kol viskas pasikeitė.

Mąstydamą žvelgiu į vyno taures. Ar tai galima pavadinti susitikimu su vyru prie vyno taurės?

Robas būtų atnešęs ypatingą vyno butelį iš konkretaus regiono, atšaldęs iki reikiamos temperatūros. O tada įbruktų man taurę ir į ausį sukuždėtų kokį pretenzingą komentarą apie tai, kad šeimnininkai patiekė pigiausią gėrimą.

Ištiesiu ranką ir nedrąsiai paimu baltojo vyno taurę. Raudonasis išstaps dantis. Ir be to čia būdama jaučiuosi įsitempusi.

Jau ruošiuisi padėkoti, nors tai ir nelengva. Tačiau tada mano pirštų galiukai akimirką palyti Teo pirštus, ir tarp mudvių šauna elektros iškrova. Mano žvilgsnis pakyla. Ranka atšlyja nuo vyno taurės ir priglunda prie krūtinės.

— Tau viskas gerai? — klausia vyras, suraukdamas kaktą.

Gerai? Kone nusijuokiu. Kaltas sausas prerijų oras. Viskas čia įsielektrinę. Juk manęs nepašovė. Tačiau jis nuoširdžiai susirūpinęs, o tai... išmuša iš vėžių.

Šįvakar vis grįžtu prie šitokio apibūdinimo. Dienos frazė. Mano gyvenimas tapo „Sezamo gatvė“, o aš pati — Niurzga Oskaru*.

* *Sesame Street* — JAV mokomasis ikimokyklinio amžiaus vaikams skirtas serialas su lėlių personažais.

Esu kone įsitikinusi, kad Elmo ką tik atnešė man vyno.

Pačiupusi taurę pasišalinu, pasiryžusi pamėginti užmegzti pokalbius su kitais. Kad ir kaip nemėgstu kalbinti svečių, manyčiau, dar mažiau man patiktų dėbsoti į galias, tamsias Teo Silvos akis ir gerti į save jo citrusinį ir imbierinį aromatą.

— Gal turi naujienų apie Bo? — teiraujasi prie didžiulio šeimos vakarienės stalo greta manęs sėdinti Samerė.

Harvis atsikrenkščia ir atsisėda kiek tiesiau.

— Taip, taip. Tiesą sakant, jam sekasi visai neblogai. Ant pėdų trečio laipsnio nudegimai. Teko persodinti odą. Atidžiai stebima, ar neatsinaujins infekcija. Vis dėlto, vakar dienos žiniomis, gydytojai sužavėti, kaip sparčiai jis sveiksta.

— Žinoma, Bo viskas sekasi suknistai puikiai, — Retas sumurma ir papurto galvą.

Į šį juokelį sureaguojama sutartinu juoku. Neteko susipažinti su šiuo Ytonų broliu. Kiek suprantu, jis tarnauja kariuomenėje, kažkas nutiko vykdant misiją. Pateko į karo ligoninę.

Nudegimai — bjaurus reikalas. Skubiosios pagalbos skyriuje užtektinai jų prisižiūrėjau. Didžiausiam priešui nelinkėčiau.

Na, gerai. Robui palinkėčiau. Nesu *tokia* geraširdė.

— Kai grįš namo, reikės ieškoti jam gydytojų.

Lėkštėje pasmeigdama rudą karamelizuotą morką, gūžteliu pečiais. Pasiūlymas išsprūsta dar nespėjus jo užgniaužti:

— Galėsiu šiuo klausimu pagelbėti.

— Tikrai?

Harvio veidas kitoje stalo pusėje nušvinta. Spėliuju, gal gerumas užkrečiamas.

Medicinos mokykloje apie tai nesimokėme. Vis dėlto mokslas nestovi vietoje.

Mano akys sminga į Teo. Sėdi tiesiai priešais mane, tad sunku nespoksoti. Barzdos šeriais kiek apžėlęs veidas, nušviečiamas žvakės liepsnos tarp mūsų, blaško dėmesį. Nebrandu mirksint skubiai nusukti akis kaip vaikui, pričiuptam spoksant.

Vis tiek taip elgiuosi. Jaučiuosi sugrižusi į paauglystės metus ir susidūrusi su populiariu vaikinu, sėdinčiu kitoje klasės pusėje nuo manęs.

Šįvakar elgiuosi itin neįprastai. Verčiau netyrinėti savo poelgių pro mikroskopą.

— Žinoma. — Vėl nuleidžiu žvilgsnį į lėkštę. — Visiškai jokių problemų. Su džiaugsmu padėsiu, kuo galėsiu.

Samerė po stalu ištiesia ranką ir padrąsinamai spusteli man kelį. Pažvelgiu į ją svarstydamą, kaip įmanoma, kad du vienuose namuose augę žmonės yra tokie skirtingi. Visiškos priešingybės. Vinterė ir Samerė. Mūsų vardai nėra tiesiog kvailas pokštas. Jie iš tikrųjų mudviem tinka.

Atsakymą žinau. Mūsų tėvai neišsiskyrė, jie tik viskuo pasidalijo. Viena komanda prieš kitą.

Man teko mama. Samerei — tėtis.

Prabyla Retas, aptarinėja kalėdines ledo ritulio varžybas, pasakoja, jog jiedu su Slouna paruošė ledą. Slouna, elegantiška šviesiaplaukė šalia Harvio, pradeda istoriją, kaip jiedu su Džasperu žaidė kažkokioje kitoje rančioje.

Ji turi omenyje NHL lygos žvaigždę Džasperą Džerveisą. Jis yra vienas iš mano tėvo klientų. Džerveisas sėdi šalia Slounos ir nenuleidžia nuo jos akių, tartum jos tarpkojis spinduliuotų vaivorykštę, ar dar ką panašaus.

Neatrodo, kad klausytųsi žodžių. Tik žvelgia į merginą it ji būtų danguje pakabinusi Mėnulį. Skausminga stebėti tokią išraišką. Man labai nepatinka justis pavydą, bet daugybė šio vakaro vaizdų žadina šį tamsų, kartų jausmą.

Gali būti, sprogsiu.

Negailiu visiems susirinkusiems laimės. Tiesiog ir pati apie ją svajoju.

Pradedu suvokti, ko visus šiuos metus man trūko. Suprasti, kiek daug praleidau.

Kiek daug niekada neturėsiu.

Likusią vakaro dalį stebiu susirinkusiuosius. Pasijutusi pašaliete kiek atsitraukiu. Visi atrodo tokie patenkinti. O aš... tolia nesu.

Tartum pro mikroskopą stebėčiau Petri lėkštelėje augančias bakterijas. Matau, kaip viskas vyksta. Suprantu to priežastis. Galiu prisiartinti tiek, kad paliesčiau. Tačiau vis tiek tik žvelgiu pro stiklą. Tyrinėju.

Visi perėjome į erdvią svetainę, įsitaisėme priešais židinyje liepsnojančią ugnį. Sėdžiu neapsakomai patogiam kėdsle, o prie manęs prisigretina Teo.

Ir vėl.

Koks jis suknistai atkaklus.

Sustoja vos už poros metrų, įsmeigęs į mane žvilgsnį. Susitelkęs, savimi pasitikintis. Vila atkreipia į jį dėmesį. Akimirka jos žvilgsnis šauna į mane, aš jai menkai šypteliu. Vila man patinka. Atstojo Samerei seserį, kai aš to nesugebėjau.

Manau, visada ją už tai mylėsiu.

— Teo, tu, mergiškiau. Kaip pastaruoju metu sekasi medžioklė?

Akimirką jo žvilgsnis lieka įsmeigtas į mane. Jame matyti veikiau tikslingas ryžtas, nei žaismingas abejingumas. Staiga užsinoriu sužinoti, ką, po velnių, jis ketino man pasakyti. Visą vakarą jo vengiu, o Vila yra gana pastabi atkreipti į tai dėmesį. Vis dėlto savo komentarui nutaikė visiškai netinkamą metą.

— Vila, kaip jautiesi? Ar kas nors pastaruoju metu minėjo, kad švyti? — klausia Teo, visai lengvai išvengdamas jos klausimų.

Išsisukinėja labai žaismingai. Net ir Vila nejučia išsišiepia ir pavarto akis.

Nežinia kodėl Teo žavesiui neįmanoma atsispirti. Jis toks berniukiškai smagus. Neatrodo viskuo persisotinęs. Galbūt vilioja vyras, žvelgiantis į pasaulį ir matantis stiklinę pusiau pilną, kai aš dažniausiai ją pavadinčiau pusiau tuščia.

Keidis, vyriausias iš Ytonų brolių, atžirglioja artyn ir įsitaisęs greta Vilos savininkiškai užmeta jai ant pečių ranką.

— Tik tu galėtum kerėti besilaukiančią moterį, Teo.

Visi nusijuokia, net ir pats Teo. Vis dėlto matau, kaip įsitempia jo sprandas — panašu, kad juokelis paveikė labiau nei tikėtasi. Regis, prisiverčia laikyti galvą aukštai iškeltą, nors to ir nesinori.

Suprantu, nes ir pati taip elgiuosi.

— Dievulėliau, žmogau, ji laukiasi tavo kūdikio ir gyvena tavo namuose. Ko dar tau reikia? Nori, kad ant kaktos išsitatuiruotų tavo vardą? Aš tik elgiausi draugiškai.

Prieina Retas.

— Žinoma, bičiuli. Mačiau, koks draugiškas moki būti. Net sakýčiau, kad esi pagarsėjęs savo *draugiškumu*.

Teo nusišypso ir pavarto akis.

— Tik tau ir kalbėti, Ytonai.

— Ei... — Retas kilsteli rankas. Vienoje laiko alaus butelį. — Buvau tikra Auksaplaukė. Košė visuose dubenėliuose arba per karšta, arba per šalta. Kol pagaliau atradau kaip tik...

Samerė jį nutraukia, nutaisydama nevilties kupiną išraišką.

— Prašau, sakinio neužbaik. Bet kokie palyginimai, kai aš sugretinama su beforme koše... Ne, Retai. Nereikia.

— Bet tas klevų sirupas, kuriuo mėgstu košę pagardinti, man primena...

— Retai Ytonai. — Sesuo išplečia akis. — Valdykis.

Vyro lūpos virpteli, o išraiška aiškiai byloja galvojant apie seksą. Elgesys kone nederamas, bet pagal Reto praeitį sprendžiu, kad jis impulsyvus ir atviras.

Sumirksėjusi nusigręžiu į didelį langą ir apsnigtus laukus už jo.

Vis dar krinta snaigės.

— Atleisk.

Pakėlusi akis išvystu šalia savęs stypsantį Teo. Nesumeluosiu — žvilgteliu atgal įsitikindama, kad tikrai kreipėsi į mane. Ant sienos man už nugaros — tik elnio galva su išsišakojusiais ragais.

Mosteliu ranka.

— Už ką? Ar tu jį nužudei?

Teo lūpų kampučiai kilsteli, prie akių susimeta smulkios raukšlės.

— Kalbėjau ne su elniu, Vintere.

Patalpoje užsimezgė kiti pokalbiai, aplinkinių dėmesys jau nėra sutelktas į Teo. O jis vėl nusitaikė į mane. Teo dėmesys kone kvapą gniaužia.

— Atleisk, kad pakeliui į čia priverčiau pasijusti nejaukiai. Nenorėjau, kad taip nutiktų. Tikrai... — Jis ranka persibraukia plaukus, šonuose trumpučius, tik ant viršugalvio kiek ilgesnius. Atrodo susitaršęs it po sekso. — Tikrai visai to nenorėjau.

Linkteliu galva, bet susikryžiuoju ant krūtinės rankas it jos galėtų nuo jo apsaugoti.

— Gerai.

Stori tamsūs Teo antakiai kilsteli.

— Rimtai? Ar tai reiškia... kad atsiprašymas priimtas?

— O kas, jei ne? — mesdama iššūkį kilsteliu antakį, kone neatpažįstu savęs.

Ar aš su juo flirtuoju?

Robas galutinai sujaukė mano protą. Šeimos susibūrimė flirtuoju su jaunesniu už save vyru. Ne todėl, kad jis man patiktų, bet tiesiog todėl... kad malonu.

Teo veidas kone rimtas.

— Būtų žiauru šitaip elgtis, nes mano savivertė stipriai priklauso nuo to, ar patinku aplinkiniams. Mano geriausia savybė — esu mėgstamas.

Sumirksiu. Nedaug trūksta, kad atrėžčiau, jog tai *nėra* jo geriausia savybė, bet šitaip pasielgti atrodo žiauru, net ir man.

— Jei tau nepatiksiu, man duš širdis, — priduria jis, prisėdamas ant sofos priešais mane.

Jam atsidūrus mano akių lygyje, pokalbis tampa tik intymėnis.

Pavartau akis.

— Maniau, nori, kad priimčiau atsiprašymą. Dabar turiu dar ir tave pamėgti?

Teo gūžteli pečiais. Žaisminga šypsena skruostuose išryškina duobutes.

— Iš esmės tai tas pats.

Prunkšteliu. *Koks įžūlumas.*

— Tai visai ne tas pats.

Vyro liežuvio galiukas slysta apatine lūpa, mano akys įdėmiai jį seka.

— Sutarkime, kad čia nuomonės išsiskiria.

Ištiesiu ranką tartum ketintume sutvirtinti verslo sandorį. Prisiverčiu užsitraukti abejingumo kaukę. Tą pačią, man taip puikiai tarnavusią tiek daug metų.

— Atsiprašymą priimu, — tariau kiek įmanoma abejingėsniu balsu. — Bet tu man vis tiek nepatinki.

Teo sukrizena — giliu ir šiltu juoku, patenkintas, tartum būčiau jam iššūkis, bet ne bauginantis.

— Kol kas užteks ir šitiek, — atsako ir paspaudžia man ranką. Susilietus mudviejų pirštams, vėl trinkteli elektros iškrova. Šįkart ji niekaip nesusijusi su sausu prerijų oru.